

get rent forskrækkeligt i Henseende til det moralske, at det tog Tugthuskandidater med. Jeg priser Forslaget, fordi det tager Tugthuskandidater med." — Saaledes stillede det ærede Medlem sig ved Alderdomsforsørgelsesloven, men her, hvor det drejer sig om Ulykkestilfælde, som ramme i Flæng de gode og onde i Verden, og som man ellers har været villig til at give fuld Erstatning for, finder han, det skulde være noget saa forskrækkeligt. Jeg tror, det falder ret nemt og naturligt, at saaledes maatte det være. Men som sagt, det er jo en stor og omfattende Sag, vi her behandle, og hvis der overhovedet var Villighed til at behandle denne Opgave, vilde vi jo lettelig paa større eller mindre Punkter kunne opnaa Enighed. Den Tanke, der ligger til Grund for Ændringsforslaget Nr. 4, er slet og ret den, at en Person, der rammes af et Ulykkestilfælde og derigennem bliver økonomisk ruineret, skal ikke af den Grund paa Fattigvæsenet, det er i alt Fald den ene Hovedside af Sagen, man finder det urimeligt, at de paagældende ved et fuldstændig uforskyldt Ulykkestilfælde skulle falde ind under det offentlige Fattigvæsen. Den anden Side er — kan jeg tilføje — at saadanne Ulykkestilfælde ramme saa meget i Flæng, at de ofte kunne ramme en enkelt Kommune uforholdsmæssig haardt. Naar der f. Eks. sker en Eksplosion, hvorved et større Antal Mennesker kommer til Skade, falde disse og deres Familier tilbage paa den forsørgelsespligtige Kommunes Fattigvæsen. Dersom der sker en Ulykke paa Søen, navnlig ved Fiskeri, rammes den paagældende Kommune, som særlig er en Fiskerkommune, uforholdsmæssig haardt, netop derved, at det som oftest gaar saaledes, at der kommer flere Ulykkestilfælde paa en Gang. Derfor er den anden Side af Sagen denne, at det er ganske naturligt at ligne en Del af denne Byrde paa Staten for at udjævne de ulige Byrder, der paahvile Kommunerne. Nu hører jeg nok, at den højtærede Indenrigsminister siger, at det at stille Krav til Statskassen paa dette Omraade er en uoverkommelig Sag, og at man ikke maatte tænke sig Muligheden af, at det kunde gennemføres. Jeg vil sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg er fuldt overtydet om, at den Dag vil komme, da vi endelig komme saa vidt, at vi se, at dette Spørgsmaal ikke kan løses uden større eller mindre Bidrag fra Statens Side. Og jeg skulde vel undres meget paa, om ikke andre her tilstedeværende i deres stille Sind ere komne paa det rene

med, at saaledes som denne Sag nu er gaaet, maa vi komme dertil, at der ydes et saadant Bidrag af Staten, der udjævner Byrderne for de enkelte Kommuner og for de enkelte Personer. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage) sagde, at den Vej maatte han betragte som afskaaren, saa at man altsaa overhovedet ikke kunde komme til at behandle denne Sag fra det, jeg kaldte det socialreformatoriske Standpunkt. Han sagde udtrykkeligt: Broen afkastet, vi kunne ikke komme frem ad denne Vej, vi maa være forberedte paa, at skulle vi videre med denne Sag, kan vi blive i det Spor, vi nu ere inde paa — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — og det er netop det, der gør mig saa meget mere betænkelig ved, hvad der nu foretages. Thi der er noget i den Betragtning, at er man først slaaet ind paa et Spor, er det meget vanskeligt at komme ind i noget andet. Derfor vil jeg kun en Gang endnu tillade mig at lægge det høje Ting paa Sinde at overveje vel, om man gør Ret i i dette Øjeblik kun at tage denne mindre Side af Sagen og støde det hele og store Spørgsmaal fra sig.

Wulff: Jeg vil gerne endnu, inden Afstemningen finder Sted, med nogle faa Ord paapege, hvor svage efter min Mening de Indvendinger ere, der ere rejste mod de af os stillede Ændringsforslag. Over for et af de principale, det Spørgsmaal, hvorvidt det er den professionelle næringsdrivende alene, der skal bære Ansvar et eller ikke, er det blevet sagt, at det gaar dog ikke an at udvide Ansvar et videre, thi saa skal jo enhver Landmand, der graver en Kanal paa sin Mark, enhver Mand, der anlægger en Vej, enhver Købmand, der bruger sin Kommis til Pakhusarbejde, enhver, der bruger en Mand til at pille lidt ved sin Væg, betale Forsikringspræmie. Det forekommer mig, at en Indvending af den Natur bekræfter, men ikke svækker det, vi have gjort os til Talsmand for i disse Ændringer. Naar man har slaaet fast her i Loven, at alle disse Arbejder, jeg har nævnt, Kanalgravning, Vejanlæg osv., ere farlige, saa forekommer det mig utilstedeligt, at en eller anden vil sige: Ja vist ere de farlige, men at de ramme mig, det er dog ikke til at holde ud; det maa være nogle andre, men ikke mig, de ramme. Det synes jeg ikke er nogen stærk Maade at bekæmpe vort Forslag paa. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Statsbidrag til Haandværkets og Industriens Ulykkesfor-